

VERSETUL-CHEIE

*Dar, acum, Hristos a
căpătat o slujbă cu atât mai
înaltă, cu cât legământul
al cărui Mijlocitor este El e
mai bun, căci este așezat pe
făgăduințe mai bune.*

ECLESIASTUL 7:21

Sfaturi practice pentru o trăire înțeleaptă într-o lume plină de răutate

Text: Eclesiastul 7:20–29

Ideea centrală: Deși avem nevoie mare de înțelepciune, noi singuri nu o putem avea în mod complet pentru că suntem păcătoși.

Scopul lecției: Să ne încurajeze să căutăm perspectiva lui Dumnezeu asupra „tuturor lucrurilor” ca unii care înțelegem că înțelepciunea desăvârșită ne este inaccesibilă, din cauză că suntem creaturi păcătoase.

Explicații contextuale și exegetice:

După ce a oferit o serie de principii (7:1–19) pentru o viață „mai bună” trăită cu înțelepciune în așa fel încât să fie evitate, pe de-o parte, legalismul moral, iar pe de altă parte indiferența morală, Qohelet (unii comentatori folosesc forma ebraică a cuvântului „Eclesiast”), „Predicatorul” revine asupra „frustrării” sale: deși are înțelepciune (mai multă decât orice alt om), măsura acesteia nu este suficientă pentru a pătrunde toate lucrurile; în pofida inaccesibilității înțelepciunii depline, Solomon descoperă universalitatea păcatului.

1. Nevoia de înțelepciune (vs. 20–22)

Cuvântul „fiindcă” de la începutul v. 20 are menirea de a conecta ceea ce urmează să spună Eclesiastul în versetele următoare cu contextul: înțelepciunea este foarte importantă și necesară pentru că niciun om nu este neprihănit. Auzim astfel ecoul afirmației lui Solomon din 1 Împărați 8:46 și vedem rădăcinile vechi-testamentare (alături de pasaje foarte directe din psalmi sau profeți) ale înțelegerii exprimate de apostolul Pavel în Romani 3:9–20. Eclesiastul nu neagă că ar fi oameni neprihăniți, ci că ar fi vreunul fără nicio greșeală; prin aceasta el vrea să spună că toți au nevoie de înțelepciune – cei care păcătuiesc arată că le lipsește înțelepciunea – cel puțin în contextul greșelilor pe care le fac.

Versetele 21 și 22 sunt o ilustrare a universalității păcatului. Cu eleganță Solomon încurajează pe cititor să nu pună la inimă ocaziile când a fost victima bârfelor și vorbelor rele, pentru ca în v. 22 să provoace o cercetare personală profundă a celui ce se consideră obiectul răutății altora. Eclesiastul spune că toți – și cel ce are robi, deci este suficient de bogat să nu aibă grija zilei de mâine, și robul care îi datorează stăpânului ascultare totală – vorbesc pe alții de rău. Păcătuirea în vorbire este unul dintre cele mai des întâlnite moduri de a greși (Iacov 3:2).

Solomon însă nu se rezumă doar la a demonstra că toți greșesc, ci reușește să confere textului și o funcție didactică; atenția noastră este îndreptată către situația efectivă în care se vorbește de rău despre noi. El ne încurajează să nu ne lăsăm doborâți de ceea ce spun alții despre noi; aceasta este o lecție importantă și utilă în contextul în fenomenului universal răspândit al vorbirii de rău.

În capitolul „Ochiul orb și urechea surdă” din cartea *Sfaturi pentru predicatori*, Charles Spurgeon îi îndeamnă pe păstori și lucrători ca, în ceea ce privește vorbele care se spun despre ei, să nu se lase afectați: „...nu le puneți la inimă, nu le lăsați să vă împovăreze, nu vă comportați ca și cum le-ați fi auzit. Nu puteți opri limbile oamenilor, de aceea cel mai bine este să vă opriți urechile.” Prințul predicatorilor face referire la Tacitus pe care îl parafrizează pentru a enunța răspunsul înțeleptului dat celui

care i-a adus injurii: „Tu ești domnul limbii tale, dar și eu sunt stăpânul urechilor mele.”

A nu pleca urechea la tot ce se spune despre propria persoană (atâta vreme cât nu sunt adevărate vorbele rele) este o deprindere necesară celor care sunt în față, slujitorilor din biserici, liderilor din companii sau comunități de diverse tipuri; oricine este într-o poziție de conducere devine obiectul vorbelor – nu doar bune, ci și rele. Din nefericire, lucrul acesta este valabil și pentru viața internă a bisericilor. Fără a plăti acest preț al suportării de vorbe rele și neadevărate, viața de slujitor devine mai devreme sau mai târziu sufocantă.

Aspectul acesta este valabil pentru fiecare om. A nu pleca urechea la vorbele rele și neadevărate este un lucru necesar pentru fiecare persoană. Acesta este un semn al maturității, al înțelepciunii de a face față provocărilor ce apar în cadrul relațiilor interumane.

În versetul 22 Solomon solicită detașarea față de ce se zice despre noi și pentru că noi facem același lucru altora; de îndată ce îi acuzăm pe alții de un asemenea comportament, judecata ni se aplică și nouă.

Trebuie să menționăm și faptul că Solomon nu oferă o bază pentru vorbirea de rău, ci doar îndeamnă la o abordare matură, nepripiată și detașată a vorbirii de rău din partea altora.

2. Inaccesibilitatea înțelepciunii (vs. 23, 24)

Deși a explorat problemele vieții umane cu înțelepciunea pe care a primit-o de la Dumnezeu (Eclesiastul 2:26), Solomon conștientizează că înțelepciunea nu oferă răspunsuri la întrebările esențiale (cf. 1:17–2:26) ale vieții umane, în mod special moartea (2:15–26). În versetul 23 din capitolul 7, Solomon exprimă tocmai această imposibilitate de a pătrunde aspectele esențiale, ultime ale vieții.

Eclesiastul recunoaște că, deși a primit ajutor mai mult decât oricare alt om, nu poate pătrunde lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (v. 24), ceea ce El face și poruncește. Dumnezeu este Suveranul care are în mână Sa întreaga realitate, existență, tot Universul (1:11–14). Această metaforă spațială (a adâncimii) ne amintește de Iov (cap. 28), în care aflarea

înțelepciunii este descrisă ca fiind mai anevoioasă decât extragerea metalelor prețioase ascunse în adâncimile pământului. Dumnezeu transcende înțelegerea noastră.

3. Păcătoșenia omului (vs. 25–29)

Pasajul acesta este unul dificil, el fiind interpretat în moduri diferite, deseori nepotrivite.

În v. 25 Ecclesiastul reafirmă planul lui de a „înțelege toate lucrurile” și recunoaște implicit eșecul său în atingerea obiectivului. În schimb, în vs. 26–29, el împărtășește alte „descoperiri”: femeia imorală este „mai amară decât moartea” (v. 26), nicio femeie virtuoaasă, ci doar un bărbat este virtuos (v. 28) și, deși Dumnezeu a făcut pe oameni neprihăniți, toți păcătuiesc (v. 29).

Este surprinzătoare această interpretare despre femeie. Întrebarea este dacă el se referă la orice femeie sau la un anumit tip de femeie. Unii comentatori au afirmat că Solomon ar vorbi aici despre femeia cu moravuri ușoare despre care ne avertizează și în Proverbe cap. 7. Spre exemplu, în Proverbe 7:26, 27, el zice: „ea a făcut să cadă multe jertfe și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea. Casa ei este drumul spre locuința morților...”. Așadar, descrierea din Ecclesiast 7:26 nu ar viza celelalte femei, care mai degrabă sunt menționate pozitiv în Ecclesiast 9: 9 (ca și în Proverbe cap. 31, dar nu direct de către Solomon).

Această abordare ar fi verosimilă dacă Qohelet nu ar relua ideea în v. 28, în care el spune că nu a găsit „un om”, adică o persoană virtuoasă între femei. Fidelitatea față de interpretarea Cuvântului ne cere să fim onești; Solomon face această afirmație surprinzătoare pentru noi, exagerată și total neadevărată din punctul de vedere al realității. Afirmația însă trebuie privită în contextul cultural al vremii (care nu recunoștea valoarea egală a femeii ca ființă umană creată de Dumnezeu), în contextul dezamăgirii Ecclesiastului că nu găsește răspunsurile la întrebările sale existențiale și al tristeții că vede totuși deșertăciunea vieții.

De asemenea, experiența personală a lui Solomon (700 de soții și 300 de fiitoare) a fost una negativă, el lăsându-se târât în practici idolatre

de soțiile pe care le-a luat dintre neamuri. Marele împărat a devenit o epavă din cauza greșelilor făcute în alegerea numărului mare de soții și a idolatriei acestora. Mai mult, tot poporul a plătit un preț mare, cel al separării Israelului de Iuda (1 Împărați 11:1–13).

Este foarte interesant faptul că în versetul 27 apare sintagma „zice Ecclesiastul” care indică o clarificare a lucrurilor; ceea ce se spune aici este părerea lui Qohelet, nu este învățătura cărții în ansamblul ei. Așa după cum lucrurile pe care le spun prietenii lui Iov nu sunt învățătura cărții *Iov*, așa ceea ce spune Solomon aici, nu este învățătura cărții *Ecclesiastul*. Cu atât mai puțin nu este învățătura Scripturii, în oglinda căreia trebuie să punem orice învățătură am identifica într-un anumit pasaj; învățăturile sau doctrinele nu se fac în baza unui singur pasaj din Biblie.

După ce a făcut diferențierea între bărbați și femei (0,1% și 0%), Solomon admite că, de fapt, toți oamenii s-au îndepărtat de ceea ce Dumnezeu a intenționat ca ei să fie. Versetul 29 este un reprezentant al a primelor capitole din Geneza: Dumnezeu l-a creat pe om bun, fără păcat, însă acesta s-a răzvrătit și a adus întreaga omenire sub robia păcatului și a lui satan (Geneza 6:5).

Aplicații:

1. Dezvoltă deprinderea să vorbești doar de bine de ceilalți și să nu te lași dărâmat când alții spun lucruri rele și neadevărate despre tine.
2. Citirea permanentă a literaturii biblice de înțelepciune și reflecția asupra evenimentelor vieții ne sunt de folos, însă avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a trăi înțelept.
3. Dumnezeu așteaptă de la noi să trăim după planul Său inițial pentru noi, și anume în neprihănire; astfel să nu mai „umblăm cu șiretenii”.

Întrebări pentru discuții:

1. Ce implicații are realitatea tristă că nu este niciun om care să nu păcătuiască?

-
2. Cum anume ne putem dezvolta deprinderea de a nu vorbi de rău pe alții?
  3. Cum putem dezvolta capacitatea de a nu fi afectați de ce spun alții rău (și neadevărat) despre noi?
  4. Ce spune Scriptura despre valoarea femeii?
-

autor: Sorin Bădrăgan, *pastor, Biserica Creștină Baptistă „Providența”*
București; sorinbadragan@yahoo.com
